

РЕШЕНИЕ

№ 4526

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 09.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10138** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22002218006224-091-001/25.04.2019 г., поправен с РА №П-22222519091475-003-001/27.05.2019 г., потвърден с решение № 1239/18.07.2019 г. на директора на ДОДОП. Моли РА да бъде отменен. Претендира разноски.

Ответникът оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 12.10.2018 г., /л. 28/ е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне задълженията за корпоративен данък по ЗКПО за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г. Цитираната ЗВР е изменена Заповед за изменение на Заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 23.10.2018 г., с която е разширен обхватът на ревизията, като е добавено определяне на задължения и по ЗДДС за данъчни периоди от 01.05.2014 г. до 31.08.2017 г. /л. 26/. Със ЗИЗВР от 17.01.2019 г. е удължен срокът за завършване на ревизията до 15.02.2019 г. /л 24/. Трите ЗВР са издадени и надлежно подписани с електронен подпис от Р. Р. Б. - компетентен орган, видно от заповед от 07.06.2017 г. /л. 14/. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице /л. 130 и сл./.

Ревизионното производство е повторно по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК,

възложена в изпълнение указанията, дадени в Решение №1517/03.10.2018 г. на директора на ДОДОП С..

Документите, събрани в хода на първото ревизионно производство, са приобщени с протокол от 14.12.2018 г. /л. 78, приложение 1/.

След срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК, а именно на 14.03.2019 г., е издаден и надлежно подписан с електронни подписи Ревизионен доклад /РД/ (л. 30) от лицата, определени с гореописаните ЗВР. РД е връчен надлежно на жалбоподателя на 14.03.2019 г. /л.137/. Констатираното от съда издаване на РД след изтичането на срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК представлява несъществено процесуално нарушение, което не би могло да доведе до издаването на различен по съдържание РА и не влияе на законосъобразността на издадения такъв. Ето защо това не може да бъде самостоятелно основание за неговата отмяна.

По реда и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение /л. 35 от приложение 1/ срещу констатациите в РД, което е прието за неоснователно.

На 25.04.2019 г. е издаден ревизионен акт /РА/ (л. 73) от компетентните органи съгл. чл. 119, ал. 2 от ДОПК – Р. Р. Б. и М. К. М., подписан надлежно с електронни подписи. Същият е поправен с РА от 27.05.2019 г. /л. 67/. РА са връчени редовно на ревизираното дружество на 25.04.2019 г. и на 27.05.2019 г. /л. 139 и сл./.

Установените задължения за довносяне на дружеството са в общ размер на 57 237,04 лв. и лихвите за просрочия към тях в размер общо – 18 462,11 лв., в това число: за корпоративен данък – 5 069,82 лв. и лихви – 1280,47 лв.; за ДДС - 52 167,22 лв. и лихви 17 181,64 лв.

Срещу РА е постъпила в срок жалба по административен ред от 15.05.2019 г. /л. 84/.

Издадено е Решение № 1239/18.07.2019 г., с което РА е потвърден изцяло /л. 17/. Същото е връчено на жалбоподателя на 22.07.2019 г. /л. 23/.

С разпореждането за насрочване на делото от 10.09.2019 г. /л. 105/ на страните са дадени указания във връзка с доказателствената тежест.

Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящето решение. В хода на ревизионното производство е установено, че [фирма] е търгувало с нови автомобили. Основно дружеството е осъществявало следните доставки: в качеството на посредник в тристранни операции по смисъла на чл.15 от ЗДДС с данъчна основа в размер на 10 078 945,50 лв.; с място на изпълнение извън територията на страната – извършени доставки с данъчна основа 189 457 733,90 лв. и получени такива – 163 812 649,40 лв.; облагаеми с място на изпълнение на територията на страната – данъчна основа в размер на 340 014,00 лв. и начислен ДДС – 68 002,80 лв.; с място на изпълнение, съгласно чл.21, ал.2 от ЗДДС – транспортни разходи и застраховки на автомобили с данъчна основа в размер на 979 823,83 лв.

В хода на ревизионното производство е установено, че притежаваните от дружеството МПС са заведени счетоводно като дълготрайни материални активи /ДМА/, като са отчитани разходи за поддръжка и ремонт, в това число амортизации и гориво, но след анализ на представените доказателства и изявленията на жалбоподателя е направен извод, че за част от тях не са налице доказателства да са използвани за дейността на дружеството. Направено е заключение, че МПС са използвани за личните нужди на съдружниците.

От страна на дружеството е декларирано, че дейността на [фирма] е търговия

на едро с нови автомобили, като същото не разполага с наети офисни и складови площи, тъй като извършва дейността си от адреса на управление, който личен /домашен/ адрес на един от съдружниците /л. 90 гръб и л. 91 от приложение 1/.

Декларирано е също, че към 10.11.2017 г. дружеството притежава ДМА, които се съхраняват на следните адреси: четириколка с рег. [рег.номер на МПС] , [населено място], [улица]в обект на А. Б.; четириколка с рег. [рег.номер на МПС] , [населено място], [улица]в обект на А. Б.; ремарке двойно за четириколка, рег. [рег.номер на МПС] , [населено място], [улица]в обект на А. Б.; мотоциклет Н. Д., рег. [рег.номер на МПС] , [населено място], [улица],в обект на А. Б., мерцедес смарт, рег [рег.номер на МПС] , [населено място], [улица] – адрес на регистрация на [фирма]; Л. Р. ХА021023, рег. [рег.номер на МПС] , [населено място], [улица] – адрес на регистрация на [фирма]. Посочено е, че част от превозните средства са закупени, за да служат за търговски мостри, които се рекламират на клиенти с цел евентуална продажба на конкретните модели и марки превозни средства. Отново е декларирано, че дружеството не разполага със собствени складови и гаражни площи, където да съхранява големи количества от нискооборотни стоки, като мотоциклети, четириколки и ремарке за четириколки, поради което се закупуват индивидуални бройки за мостри и се съхраняват в наети паркинг /гаражни/ площи /л. 98, приложение 1/.

Във връзка с горните обяснения е извършена е проверка на място на адрес на управление на дружество – [населено място], [улица], при която е установено, че там се намира къща, притежание на Х. Н. Н. – баща на Б. Х. Г.. На този адрес са регистрирани семейство Б. и В. Г., представляващи [фирма]. Констатирано е, че на този адрес се съхраняват следните активи, собственост на [фирма]: две четириколки с рег. [рег.номер на МПС] и СА 0537 В; мерцедес С. Ф. Купе с рег. [рег.номер на МПС] , Л. ровър Д. с рег. № СВ 5477. При проверката не е констатирано наличие на мотоциклет БМВ Р 1200 ГС с рег. [рег.номер на МПС] .

От дружеството е представена справка за МПС на [фирма], използвани за лични нужди /л. 281, приложение 2/. От същата се установява, че за лични нужди са декларирани двата бензинови автомобила М. - С. фор ту, закупени съответно на 26.04.2012 г. и на 16.06.2016 г., като са посочени общо по години отчетените разходи за амортизации и за гориво за тези автомобили. За останалите автомобили е декларирано, че са използвани за дейността на дружеството. За придобитите мотоциклети и АТВ е посочено, че са закупени за мостри и отчетни като ДМА, предвид регистрацията им в КАТ. За тези МПС не са отчитани други разходи, освен за амортизации, чийто размер не е посочен. Съгласно обясненията, мотоциклетите и двете АТВ не са използвани за лични нужди.

С цел доказване използването на автомобилите за икономическата дейност на жалбоподателя, а именно на С. Ф. ту, рег. [рег.номер на МПС] ; Л. Р. Р. Р. Спорт, рег. [рег.номер на МПС] ; БМВ, рег. [рег.номер на МПС] ; Л. Р., рег. [рег.номер на МПС] ; С., рег. [рег.номер на МПС] ; С., рег. [рег.номер на МПС] в хода на ревизионното производство са представени пътни листа /л.319 и сл., приложение 2/ с посочен съответния месец, в който е използван автомобилът /напр. 01.12.2014 г. до 31.12.2014 г., 01.06.2014 г. до 30.06.2014 г. и т.н/, с вписани данни за автомобила /рег.№, вид на използваното гориво/, посочен маршрут /на всички – С./БГ/-градско/, изминатите километри, средния разход гориво в литри на 100 км., общо изразходваното количество, средната цена на литър с ДДС и общата сума на разхода в

лева. Посочено е името на водача на МПС – единият от управителите и за одобрение е посочено името на другия управител. Поставени са дата на пътния лист и подписи на представляващите дружеството.

В пътните листа две от МПС са записани с еднакъв регистрационен номер – СА 0762 В – БМВ и С..

Представено е обяснение от страна на жалбоподателя /л. 361, приложение 2/, в което сочи, че към 08.03.2019 г. показанията на превозните средства са, както следва: АТВ, рег. [рег.номер на МПС] – 2730 км.; АТВ, рег. [рег.номер на МПС] – 6046 км.; мотоциклет БМВ, рег. [рег.номер на МПС] – 4711 км.

При тези доказателства, които органите по приходите са преценили като недостатъчни, за да се направи безспорен извод, че МПС са използвани за независимата икономическа дейност на дружеството и предвид факта, че в регистрите на КАТ не фигурират МПС на името на съдружниците в [фирма] и автомобилите домуват на постоянния адрес на съдружниците, на основание чл.86, във вр. с чл.9, ал.3, т.1 от ЗДДС и чл.25, ал.3, т.7 /в сила от 01.01.2016 г./ и чл.25, ал.4, ал.5 и ал.6 от ЗДДС, приложим за периода до 31.12.2015 г. е начислен ДДС върху данъчна основа, формирана по реда на чл.27, ал.2 и ал.6 от ЗДДС – разходите по поддръжката и експлоатацията на притежаваните от дружеството през периода превозни средства, използвани изцяло за лични нужди, в т.ч. и върху разходите за тяхното изхвърляване /амортизация/, за които е приспаднал данъчен кредит. Разходите са формирани по фактури и периоди, които са подробно описани на стр. 41 и сл. от РД.

Превозните средства, по отношение на които органите по приходите са приели, че се използват изцяло за лични нужди на жалбоподателя са: АТВ с рег. [рег.номер на МПС] ; АТВ с рег. [рег.номер на МПС] , мотоциклет БМВ Р 1200 ГС с рег. [рег.номер на МПС] , М. С. с рег. [рег.номер на МПС] ; Л. Р. Р. Р. Спорт с рег. [рег.номер на МПС] и С. Ф. ту с рег. [рег.номер на МПС] . Това са и придобитите през ревизирания период МПС, за които от жалбоподателя са представени свидетелства за регистрация /л. 99 и сл. от приложение 1/, с изключение на едното МПС С. Ф. ту, придобито през 2012 г. и на Л. Р.-а, придобит през 2013 г. По отношение на останалите МПС, придобити от дружеството преди ревизираните периоди, в това число четириколка с рег. [рег.номер на МПС] , четириколка с рег. [рег.номер на МПС] , мотоциклет Н. Д. с рег. [рег.номер на МПС] ; Л. Р. с рег. [рег.номер на МПС] и Л. Р. с рег. [рег.номер на МПС] не са констатирани различия с декларираните от жалбоподателя данни и по отношение на тях не са извършвани корекции.

При констатациите за липса на доказателства за използване на притежаваните от дружеството МПС за дейността му на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО са преобразувани и счетоводните финансови резултати за ревизираните периоди в посока увеличение с отчетените разходи за експлоатация на същите. На същото основание финансовите резултати са увеличени и с отчетените разходи за хотелско настаняване.

За ревизирания период от страна на дружеството са отчетени и разходи за хотелско настаняване в сраната и чужбина.

Във връзка с това по делото са представени заповеди за командировка. В приложение 2, л. 367 и сл. са приложени тези, представени в хода на първото ревизионно производство. Видно от същите е, че са без номер и дата на издаването им. В тях е посочено, че на основание Наредбата за служебните командировки и специализации в

чужбина, приета с МПС №115 от 03.06.2004 г. са командировани /вписани са лицата, управители на дружеството, а също и А. К., за когото е допълнено, че е лице, назначено по граждански договор /л. 383 и сл., приложение 2/. В заповедите е посочен периодът на командировката, мястото и задачата на пътуването, както и че пътните и квартирни средства ще се възстановят от дружеството срещу представяне на разходо-оправдателен документ. Вписано е и превозното средство, с което ще се извърши пътуването – автомобил /с посочени марка и рег. номер/ или самолет.

Заповедите за командировка са придружени от документ за извършени разходи /л. 144 и сл. от делото/, свързани с пътуването - протокол за закупуване на самолетен билет и/или фактури за нощувки. Установява се, че при пътуванията със самолет като доказателства са представени протоколи или фактури за закупуване на билети, но такива за осъществени нощувки не са приобщени към за всички пътувания със самолет /нпр. командировка за периода 04.04.2016-08.04.2016 г. до М. - л. 370 от приложение 2, за периода 08.5.2016 г. до 10.05.2016 г. до А. – л. 380 от приложение 2, за периода 17.05.2016-18.05.2016 г. до М. - л. 389 от приложение 2, за периода 23.02.2014 г. – 25.02.2014 г. до Б. – л. 395 от приложение 2 и т.н./. Част от заповедите, в които е вписано, че пътуването следва да се осъществи с автомобил, са придружени от фактура за нощувки и/или пътен лист. От общо 25 заповеди за командировка, само 3 от тях са придружени от протокол от проведена среща.

С възражението срещу РД, изготвен при първото ревизионно производство, отново са представени част от Заповедите за командировка, но вече с вписани номера и дата на издаване /л. 242, приложение 2/.

Към някои заповеди са приложени протоколи от срещата с чуждестранни партньори, относно поставената задача и пътни листове, когато пътуването се извършва с лек автомобил. Към пътните листове не са прикрепени фактури или фискални бонове за зареждане на гориво.

По делото са допуснати и изслушани основно и допълнително заключение на съдебно-счетоводна експертиза. Заключениеята по двете експертизи не са оспорени и са приети от съда без възражения от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата до АССГ е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Атакуваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма, съгласно чл. 120 ДОПК, включително разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО,

в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за наличието на валидни КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА.

Възраженията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения в хода на ревизионното производство са неоснователни.

В този смисъл не е налице нарушение на процедурата за удължаване срока на ревизията. Процесното ревизионно производство е образувано съобразно изискванията на чл. 112, ал. 1 ДОПК, като по делото са налице надлежни доказателства за връчването на всички издадени ЗВР и ЗИЗВР. Значение за надлежното образуване и провеждане на ревизионното производство имат издаването и връчване на първата заповед, с която е възложена ревизията. Видно от доказателствата по делото същата е надлежно връчена на жалбоподателя на 17.10.2018 г. Именно от този момент започва да тече срокът за извършване на ревизионното производство, който на основание чл. чл. 113, ал. 3 от ДОПК може да бъде изменен от органа, възложил ревизията с нова заповед за възлагане, като изменението се смята за извършено от датата на издаване на новата заповед.

Предвид изявленията на страните в съдебно заседание, проведено на 09.07.2020 г., съдът приема, че предмет на настоящия спор са установените задължения по РА №Р-22002218006224-091-01/25.04.2019 г. в общ размер на 75 699,15 лв. Макар по делото да е представен РА №П-2222519091475-00-001/27.05.2019 г. за поправка на РА от 25.04.2019 г., от същия е видно, че е издаден във връзка с извършване на корекции, поради констатирани технически грешки при изписването на задълженията на дружеството по периоди. Същевременно, видно от установените във финалната диспозитивна част на РА за поправка задължения за довносяне на практика не е налице разлика с общия размер на първоначално установените задължения за довносяне, а именно 75 699,15 лв. – главница и лихва, поради което и това е задължението – предмет на спор в настоящото съдебно производство.

По същество спорът между страните се изразява в това дали автомобилите, заведени в счетоводството на жалбоподателя като ДМА, се използват за независимата му икономическа дейност или за лични нужди. Спорен е и въпросът документално обосновани ли са осчетоводените от дружеството жалбоподател разходи за пътуване и престой.

Относно установените задължения по ЗДДС:

Няма спор по делото, че в конкретния случай установените задължения по ЗДДС са резултат от начислен ДДС на основание чл. 82, ал.1 във връзка с чл. 86 ЗДДС за възмездни доставки на услуги по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗДДС върху данъчна основа, определена на основание чл. 27, ал. 2 ЗДДС.

В чл. 9, ал. 3, т.1 и т. 2 ЗДДС, в приложимата им за ревизираните периоди редакция от ДВ бр. 101/2013г., в сила от 1.01.2014г. се съдържа фикция, по силата на която за възмездна доставка на услуга се смята и предоставянето

на услуга за личните нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите или за цели, различни от независимата икономическа дейност на данъчно задълженото лице, при извършването на която се използва стока, при производството, вноса или придобиването на която е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит /по т.1/, както и безвъзмездното предоставяне на услуга за лични нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите или за цели, различни от независимата икономическа дейност на данъчно задълженото лице /т.2/.

Данъчната основа на възмездните доставки на услуги по смисъла на чл. 9, ал.3 ЗДДС се определя съгласно чл. 27, ал. 2 ЗДДС. За ревизираните периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2015 г. е приложима редакцията на тази норма от ДВ, бр. 101/2013 г. , в сила от 01.01.2014 г., поради което данъчната основа представлява сумата на направените преки разходи, свързани с извършването на услугите по чл. 9, ал. 3, т. 1 и т.2 ЗДДС. За ревизираните периоди от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., съгласно чл. 27, ал. 2 ЗДДС в редакцията ѝ от ДВ бр.95/2015 г., в сила от 01.01.2016 г. при определяне сумата на направените преки разходи на използваните стоки, които са или биха били дълготрайни активи по смисъла на ЗКПО, ако се използваха в дейността на лицето, се взема предвид разход за изхабяването им като част от данъчната основа, върху която е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит, изчислен за всеки данъчен период по линейния метод за период от 5 години, считано от данъчния период, през който е упражнено правото на данъчен кредит включително за движими вещи, съответно за период от 20 години - за недвижими вещи. За ревизираните периоди от 01.01.2017 г. при определяне на сумата на направените преки разходи, включени в данъчната основа по чл. 27, ал. 2 ЗДДС за стоки, които са или биха били дълготрайни активи, се взема предвид разход за изхабяването им като част от стойността на данъчната основа, за начисления данък върху която е ползван данъчен кредит изчислен за всички случаи, с изключение на недвижимите имоти - за период от 5 години, считано от началото на данъчния период, през който е упражнено правото на данъчен кредит.

Въпросът дали данъчно задълженото лице е извършило възмездни доставки на услуги, при условията на чл. 9, ал. 3, т.1 и т.2 ЗДДС е фактически и подлежи на установяване във всеки конкретен случай. Касае се за начисляване на ДДС, поради което законосъобразно съдът е възложил доказателствената тежест за установяване предоставянето на услуги, представляващи възмездни доставки на органите по приходите.

В настоящия случай предметът на доказване включва придобиването от жалбоподателя на стоки - дълготрайни активи, установяването на данъчна основа за стоките, за която е начислен ДДС, приспаднал като данъчен кредит и/или приспаднал данъчен кредит за разходите за ползването им; отреждането на стоките при придобиването им за икономическата дейност на жалбоподателя; използването на стоките, което се квалифицира като услуга; получателят, респ. целите на услугата - насочени към или различни от независимата икономическа дейност на жалбоподателя.

По делото не е спорно, че процесните превозни средства са

собственост на жалбоподателя и същите са заведени като ДМА в счетоводството му. Не е спорно и че по отношение на същите е ползван данъчен кредит при закупуването им. Единствено по отношение на единия автомобил „С.“ в ССЕ е посочено, че по информация от счетоводството на жалбоподателя същото е закупено като втора употреба, заведено е на 16.06.2016 г. и за него не е ползван данъчен кредит.

Настоящият състав намира, че от представените по делото доказателства не се установява, че притежаваните от дружеството превозни средства – предмет на РА /доколкото, както бе посочено по-горе за част от МПС не са установени задължения/, са използвани за независимата му икономическа дейност. В случая за доказване на това обстоятелство са представени единствено пътни листа и обяснения на жалбоподателя. В пътните листа обаче липсват конкретно описани маршрути, тъй като в тях е посочено само С./БГ/-градско, с оглед на което не може да се установи дали изминатите километри съответстват на конкретно изминати разстояния, респективно да се направи преценка дали осчетоводеното, като заредено гориво съответства на разхода на гориво на автомобилите, обвързан с изминатите километри. От пътните листа се установява също, че автомобилите се използват от двамата управители на дружеството. В хода на ревизията е извършена проверка, при която е установено, че в регистрите на КАТ не фигурират МПС на името на съдружниците в [фирма]. Действително в случая жалбоподателят не оспорва, че двата автомобила М. „С.“ са били използвани за лични нужди, но и за останалите спорни превозни средства съдът приема, че не са представени доказателства, от които да се установи по безспорен начин, че са използвани за икономическата дейност на жалбоподателя. Единствено твърденията и вписването им в пътните листа, които не съдържат информация за начална и крайна дестинация, нито дати на извършените пътувания с МПС, не е достатъчно, за да се приеме, че пътните листа доказват извършването на независима икономическа дейност с процесните МПС. Във всички пътни листа липсват конкретни маршрути и дата на използването на съответното МПС /пътните листа са издавани в първите дни на месеца, следващ месеца, който се отчита с тях/, поради което и не може да се извърши проверка в кои дни, по какъв маршрут, респ. във връзка с какви дейности са използвани същите.

По делото не се изяснява и липсват доказателства относно това до кои конкретни обекти е пътувано, във връзка с какви търговски взаимоотношения, не се сочат конкретни търговци, съответно търговски договори, в изпълнение на които са използвани автомобилите. Налице е непълнота на данните в пътните листа, вкл. и грешки като например посочване на един и същ регистрационен номер за две различни МПС, разминаване в отразения пробег, липса на дата на пътуването и др., като същевременно не са представени други документи, от които да може да се извлече липсващата информация, а именно, че МПС са ползвани за независимата икономическа дейност на дружеството. Обстоятелството, че дружеството развива стопанска дейност, което в случая е безспорно, не е достатъчно само по себе си, за да се направи извод, че автомобилите са използвани именно за упражняването й.

В горния смисъл са напр. Решение № 7791 от 23.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2785/2019 г., I о., докладчик председателят С. А.; Решение № 6632 от 3.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12380/2019 г. и др.

Не следват различни изводи от заключението на ССЕ, съгл. което средният процент на продажбите на автомобили в България в сравнение с тези в чужбина за процесния период, по данни към 01.08.2017 г., е 0,177%, което също подкрепя горните изводи, че автомобилите не са използвани за икономическата дейност на дружеството, тъй като на практика липсват доказателства, че от дружеството е извършвана активна дейност по продажба в рамките на страната, не се наведени и твърдения каква точно дейност е извършвана, която да обосновава използването на автомобилите и то в рамките на от 155 км. до 950 км. през отделните месеци на процесните периоди за градско предвижване. В този смисъл съдът приема, че доколкото [фирма] не притежава собствени или наети обекти, от които да извършва дейността си, както и предвид липсата на МПС – лична собственост на управителите на дружеството, и доколкото няма доказателства кога, къде и каква дейност е извършвана с въпросните МПС, включващи и два броя ATV и мотоциклет, която да има връзка със стопанската дейност на дружеството, то и изводите на органите по приходите, че МПС са ползвани за лични нужди, се явяват законосъобразни.

За придобитите мотоциклети и ATV в хода на ревизионното производство от страна на [фирма] е декларирано, че същите са закупени за мостри и не са използвани за лични нужди, но в подкрепа на това твърдение отново липсват доказателства. По отношение на същите от органите по приходите е установено, а и от жалбоподателя не се оспорва, че по показания от километражите на четириколесните превозни средства към 08.03.2019 г. са изминати от ATV с рег. [рег.номер на МПС] – 6 046 км., а от второто ATV с рег. [рег.номер на МПС] – 2 730 км. С мотоциклет БМВ Р 1200 ГС с рег. [рег.номер на МПС], закупен с фактура №[ЕГН]/23.04.2015 г., издадена от [фирма] като нов на нула километра към 08.03.2019 г., съгласно показанията на километража, са изминати 4 711 км. При твърдение на жалбоподателя, че причината за закупуването на тези превозни средства е за използването им като мостри, следваше да се представят доказателства, че същите са били използвани /предоставени на трети лица/ именно като такива. В случая не са налице доказателства, че през процесните периоди в резултат на рекламирането на клиенти, с цел евентуална продажба на конкретните модели и марки превозни средства са осъществени покупки от такъв вид, именно благодарение на дейността на [фирма]. Не са представени и доказателства как точно е осъществявана тази дейност, а именно чрез обяви, чрез търсене на конкретни клиенти по определени критерии или по друг начин. По отношение на мотоциклет БМВ следва да се посочи, че същият фигурира в представените по делото пътни листа за периода 01.07.2015 – 31.12.2016 г., в които са отчетени 5 690 км. В случая видно от горепосоченото се установява, че е налице и разминаване в показанията на километража на мотоциклета, доколкото от органите по приходите е установено, че към 08.03.2019 г. са изминати 4 711 км., а по пътни листа за периода 01.07.2015 – 31.12.2016 г. са отчетени 5 690 км., което допълнително разколебава доказателствената сила

представените пътни листа.

В хода на ревизионното производство от страна на жалбоподателя се твърди, че четириколка с рег. [рег.номер на МПС] , четириколка с рег. [рег.номер на МПС] и мотоциклет Н. Д. с рег. [рег.номер на МПС] се съхраняват в [населено място], [улица], в обект на А. Б., но не са представени документи, от които да е видно, че действително превозните средства са съхранявани в обект на А. Б. на основание наемно или друго правоотношение, поради което не може да се приеме, че тези твърдения са доказани. Друг е въпросът, че по отношение на тези МПС с РА не са установени допълнителни задължения. Същевременно, както бе посочено по-горе, в резултат от проверка на място на личния адрес на управителите в [населено място], [улица] органите по приходите са установили, че там се намират две АТВ-та с рег. [рег.номер на МПС] и СА 0537 В. В този смисъл не се установява как и къде са рекламирани превозните средства, за които се твърди да са използвани като мостри.

С оглед на изложеното настоящият състав намира, че органите по приходите законосъобразно, в съответствие с установените факти, са приели, че въпросните МПС не са ползвани за независимата икономическа дейност на дружество, поради което и е начислен ДДС по реда на чл. 27, ал. 2 вр. чл. 9 от ЗДДС.

Доколкото до 01.01.2017 г. няма специална норма за определяне на датата на възникване на данъчното събитие за безвъзмездна, приравнена на възмездна доставка на услуга по чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, са приложими общите разпоредби на ЗДДС. По силата на чл. 25, ал. 4 от ЗДДС при доставка с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение, с изключение на доставките по чл. 6, ал. 2, всеки период или етап, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо. Съгласно ал. 5 на същата разпоредба, ал. 4 не се прилага при доставки с непрекъснато изпълнение с продължителност за период, по-дълъг от една година, за които не е налице дължимост за плащане за период, по-дълъг от една година. За такива доставки се счита, че данъчното събитие настъпва в края на всяка календарна година, като за календарната година на прекратяване на доставките данъчното събитие настъпва на датата на прекратяване на доставките (чл. 25, ал. 5 от ЗДДС - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.). Доставки с непрекъснато изпълнение са доставки по договори (формални или реални, устни или в определена форма), по които доставчикът се е задължил към получателя непрекъснато в течение на определено време да извършва или да не извършва редица еднакви по същество престации - продължително да прави или не прави нещо. В случаите на доставки на услуги по предоставяне на ползване на стоки, включени в стопанските активи, за лични нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите, предвид характера на същите следва да се приеме, че тези доставки са с непрекъснато изпълнение. Доколкото при ползването на стоки, включени в стопанските активи, за лични нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите е налице безвъзмездност (не е налице дължимост за плащане), то при определяне на датата на възникване

на данъчното събитие на безвъзмездната, приравнена на възмездна доставка по чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС, е приложима разпоредбата на чл. 25, ал. 5 от ЗДДС. На датата на възникване на данъчното събитие данъкът за доставката става изискуем (чл. 25, ал. 6 от ЗДДС). В случая безвъзмездната услуга за лични нужди се приравнява на възмездна услуга, която е с непрекъснато изпълнение и по аналогия е приложима разпоредбата на чл. 25, ал. 5 от ЗДДС.

Следователно ДДС следва да се счита изискуем в последния данъчен период на съответната година на основание чл. 82, ал.1 от ЗДДС във връзка с чл. 27, ал. 2 от ЗДДС, чл. 25, ал. 5 от ЗДДС и чл. 9 от ЗДДС.

Съгласно разпоредбата на чл.2, т.1 от ЗДДС с ДДС се облага всяка възмездна облагаема доставка на стока или услуга. Според чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Данъчнозадължено лице по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност, без значение от целите и резултатите от нея. Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчният кредит се дефинира като сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Според разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС правото на приспадане на данъка за стоките или услугите, които доставчикът е доставил или предстои да достави, възниква само когато стоките или услугите се използват за целите на извършваните от лицето облагаеми доставки.

Целта на системата за облагане с ДДС е данъците върху вложените средства на стоки или услуги, използвани от облагаемото лице за облагаемите му сделки да могат да се приспадат. Правото на приспадане на данъка е пряко свързано с неговото събиране, като целта е да се избегне двойното данъчно облагане. Независимо от това обаче, когато стоките или услугите, придобити от данъчно задължено лице се ползват за дейност, различна от стопанската, тази услуга е приравнена от разпоредбата на чл.6, ал.3 ЗДД на възмездна такава, за която данъчно задълженото лице дължи начисляване на ДДС.

След като за автомобилите не е доказано по категоричен начин ползването им за независимата икономическа дейност на дружеството, законосъобразно от органите по приходите е прието в случая, че се ползват за лични нужди от управителите на дружеството, поради което е налице и възмездна доставка на услуга. Правилно е използвана методиката за определяне на данъчната основа, върху която е начислен ДДС на основание чл. 27, ал. 2 от ЗДДС, в съответната му редакция, приложима за всеки от периодите, съгласно който данъчната основа на доставка на услуги по чл. 9, ал. 3 е сумата на направените преки разходи, свързани с извършването ѝ, което се потвърждава и от допълнителното заключение на назначената по делото ССЕ. На датата на възникване на данъчното събитие, определена съответно по правилата на чл. 25, ал. 5 от ЗДДС, е настъпила изискуемостта на данъка и е възникнало задължението на данъчнозадълженото лице по чл. 86, ал. 1 от ЗДДС да го начисли.

Правилно в ревизионния акт е използвана методика за определяне на данъчната основа, върху която е начислен ДДС, като са взети предвид преките разходи, в които са включени и разходите за изхажване /амортизации/, разходи за горива, резервни части и гуми, ремонтните дейности на автомобилите /в този смисъл Решение № 7791 от 23.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2785/2019 г., I о., докладчик председателят С. А./. Разходите за изхажване на автомобилите са свързани с извършването на услугите, което преодолява природата им на типични непреки разходи, тъй като се отнасят непосредствено към обекта на калкулиране. В случая правомерно е включването им в данъчната основа за начисляване на ДДС в процесните данъчни периоди /в този смисъл Решение № 8383 от 5.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2269/2019 г., I о., докладчик съдията Б. Ц./.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че след като за единия автомобил С. не бил ползван данъчен кредит, съгл. заключението на вещото лице, то и не следвало за него да се начислява ДДС по реда на чл. 27, ал.2 вр. чл. 9 от ЗДДС.

Целта и логиката на данъчното третиране по Закона за данък върху добавената стойност, който транспонира Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност (Директивата за ДДС), на използването и отделянето на стоки за лични нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите или за цели, различни от независимата икономическа дейност, могат да бъдат изяснени като се изхожда от механизма на данъка върху добавената стойност. Този механизъм се характеризира с неутралност на данъка по отношение на икономическите оператори във веригата от доставки и понасянето на данъчната тежест при крайното потребление на стоката или услугата, като правилното функциониране на механизма на данъка се осигурява чрез начисляването на данъка при продажбата и предоставянето на данъчен кредит при покупката на стока/услуга, предназначена за независимата икономическа дейност. В контекста на посочената логика е и обстоятелството, че дори и когато лицето е включило дадена стока в стопанските си активи, за която не е упражнено правото на приспадане на данъчен кредит за начисления данък, но ползва същата за лични нужди /което самият жалбоподател лично признава за въпросния С./, то и няма основание разходите /гориво, масла, резервни части, амортизации/ да се признаят като разходи на дружеството – арг. от чл. 176 от Директивата за ДДС. В тези случаи тези изразходени стоки при използването на съответния актив не формират отделна доставка на стока по чл. 6, ал. 3, т. 1 от ЗДДС (например доставка на ел. енергия или доставка на гориво), а се включват като част от преките разходи при формирането на данъчната основа на доставката на услуга по предоставяне на ползването на актива (чл. 9, ал. 3, т. 1 от ЗДДС), при условие, че за същите е упражнено право на данъчен кредит, независимо, че за основния актив право на данъчен кредит не е упражнено. В този смисъл е и Указание № 24-00-15 от 22.01.2016 г. на НАП относно данъчно третиране по ЗДДС на използването и отделянето на стоки за лични нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите, както и решение на СЕС по дело В., С-415/98.

Доколкото в случая по отношение на разходите, свързани с експлоатацията на актива – МПС С. /гориво и пр./, е упражнено право на приспадане на данъчен кредит съдът приема, че е налице основание за начисляване на ДДС върху данъчната основа, формирана по реда на чл. 27, ал. 2 ЗДДС в релевантната за периода редакция, вкл. и върху разходите за амортизации по арг. от разпоредбата на чл. 176 от Директивата за ДДС и цитираното Решение № 8383 от 5.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2269/2019 г.

В частта по ЗКПО:

Видно от РА е, че предвид приетото, че притежаваните МПС, заведени счетоводно като дълготрайни материални активи /ДМА/, не са използвани за дейността на дружеството, на основание чл. 26, т. 1 и т. 2 от ЗКПО законосъобразно са извършени корекции на счетоводните финансови резултати на [фирма] за данъчни периоди от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г. с отчетените разходи за експлоатация на МПС /без разходите за амортизации съгл. закл. на ССЕ/, както и с разходите за хотелски нощувки в страната и чужбина, както следва:

- за 2014 г. със сума в размер на 19 441,37 лв. След приспадане на загуба от минали години в същия размер са определени нулеви данъчен финансов резултат и задължение за корпоративен данък /КД/;

- за 2015 г. със сумата от 21 408,15 лв., определена данъчна печалба в размер на 21 408,44 лв. и дължим КД – 2 140,84 лв.;

- за 2016 г. със сумата 6 926,87 лв., определена данъчна печалба – 318 560,13 лв. и КД – 31 856,01 лв., при начислен от дружеството КД в размер на 29 219,32 лв.

Във връзка с отчетените разходи за хотелско настаняване по делото са представени заповеди за командировки, придружени от документ за извършени разходи, свързани с пътуването - протокол за закупуване на самолетен билет и/или фактури за нощувки. Както вече се посочи, за част от пътуванията със самолет като доказателства са представени протоколи или фактури за закупуване на билети, но такива за осъществени нощувки не са приобщени за всички пътувания със самолет, както и за пътуванията с МПС.

На основание чл. 10 ЗКПО, с оглед признаването им за данъчни цели, разходите е необходимо да са документално обосновани. По аргумент от нормата на чл. 26, ал. 1, т. 2 ЗКПО не се признават за данъчни цели счетоводни разходи, които не са документално обосновани по смисъла на закона.

ЗКПО изисква разходите за командировки, освен да са документално доказани, също и да са извършени във връзка с дейността на задълженото лице, което се установява при последващ контрол. Разходите следва да са извършени за осигуряване на основната дейност, като създават условия за упражняването ѝ. Липсата на документална обоснованост води до непризнаване за данъчни цели на осчетоводените разходи на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

Съгласно разпоредбата на чл. 26 от ЗКПО не се признават за данъчни цели следните счетоводни разходи: 1. разходи, несвързани с дейността; 2. разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон.

Документалната обоснованост е дефинирана в чл. 10 от ЗКПО, като съгласно ал. 1 от същата разпоредба счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството /ЗСч/, отразяващ вярно стопанската операция. Счетоводен разход се признава за данъчни цели и когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по ЗСч при условие, че за липсващата информация са налице документи, които я удостоверяват /чл. 10, ал. 2/.

Нормата на чл. 33 ЗКПО урежда хипотезите, в които се признават за данъчни цели счетоводни разходи за пътуване и престой на физически лица. Необходимо условие за приложение на която и да е от хипотезите на чл. 33 ЗКПО е пътуването и престоят да са извършени във връзка с дейността на данъчно задълженото лице. Съдът намира, че доказателства в тази насока не са ангажирани от страна на жалбоподателя.

На първо място следва да се посочи, че за да бъдат признати за данъчни цели разходите за командировки на управителите на дружеството, съгласно чл. 33, ал. 1, т. 1 ЗКПО е необходимо между тях и данъчно задълженото лице да е налице правоотношение, възникнало по силата на сключен договор за възлагане на управлението по чл. 141, т. 7 ТЗ. Това е така, защото според цитираната разпоредба на ЗКПО се признават разходите за пътуване и престой на физически лица, които са в трудови или извънтрудови правоотношения с данъчно задълженото лице, включително на неговите управители и членове на неговите контролни органи. Граматическото и смислово тълкуване на "включително" налага именно този извод, тъй като ако то липсваше в текста и управителите, съответно членовете на контролните органи, бяха изброени след лицата с трудови и извънтрудови правоотношения, то тогава би могло да се приеме, че по отношение на управителите е достатъчно вписването им като такива в търговския регистър. Това тълкуване отговаря изцяло на следващите разпоредби на чл. 33 - ал. 1, т. 2, б. "а" и б. "б" и ал. 2. Според чл. 33, ал. 1, т. 2, б. "а" ЗКПО признават се за данъчни цели разходите за пътуване и престой на физическото лице - собственик на предприятието на едноличния търговец. Това произтича от факта, че от правна гледна точка става въпрос за едно и също лице, т.е. за разлика от ЕТ при ЕТ е налице един правен субект и за целите на облагането физическото лице - собственик на ЕТ, е и данъчно задължено лице, т.е. няма как да се изисква наличието на договорно правоотношение между тях. Едноличното дружество с ограничена отговорност и физическото лице - собственик на капитала на дружеството, обаче, са два различни правни субекта. От правна гледна точка, макар и едноличен, собственикът на дружеството има статут на съдружник в него, а съгласно чл. 33, ал. 2 ЗКПО не се признават за данъчни цели счетоводните разходи за пътуване и престой на акционерите или съдружниците, когато те извършват пътуването и престоя в качеството си на акционери или съдружници. Това тълкуване не противоречи на § 1, т. 26, б. "и" ДР ЗДДФЛ в приложимата редакция, според който трудови правоотношения са и правоотношенията, независимо от основанието за възникването им, със съдружници и член-кооператори, както и с акционери, притежаващи повече от 5 на сто от капитала на акционерното дружество, за

полагане на личен труд в дружествата и кооперациите, в които те са съдружници, член-кооператори или акционери. Текстът има предвид правоотношения, свързани с полагане на личен труд, независимо от основанието за възникването им, като вписването на съдружника в търговския регистър не е основание за възникване на такова правоотношение между него като физическо лице и дружеството като юридическо лице /в този смисъл е напр. Решение № 1454 от 29.01.2020 г. по адм. д. № 9322/2019 г. на ВАС/.

С оглед изложеното разходите за командировка на управителите на [фирма] правилно не са признати с РА, тъй като по делото не са представени, а и не се твърди да имат сключени договори за управление с дружеството.

По отношение на другото командировано лице следва да се посочи, че действително по делото /л. 190 и сл. от приложение 2/ са представени два договора за пазарно проучване, сключени между жалбоподателя и А. К., но от същите е видно, че лицето е наето да извърши проучване на пазара в Република А. относно възможностите за продажба на автомобили – втора употреба и анализ на законодателството на страната, регулиращи този вид продажби. Видно от представената Заповед за командировка за периода 11.06.2014 г. – 04.07.2014 г. /л. 383 от приложение 2/ е, че лицето е командировано в [населено място], ОАЕ със задача водене на преговори с М. У. N. M. L. за започване на съвместна дейност, което не кореспондира с работата, за която е нает съобразно представените по делото договори, поради което не може да се приеме по безспорен начин, че това лице попада в хипотезата на чл. 33 ЗКПО, респективно да се направи заключение, че този разход може да бъде признат за данъчни цели.

На следващо място се установява, че при командировката на Б. и В. Г. до Л., П., за периода 28.12.2015 – 03.01.2016 г. със задача среща с клиент, са отчетени разходи за самолетен билет и настаняване и на дъщеря им Я. /л. 406 и сл. от приложение 2/. Този разход обаче предвид гореизложеното е недопустим по отношение на детето, предвид нормата на чл. 33 ЗКПО.

Доколкото част от пътуванията са осъществени със самолет следва да се има предвид, че съгласно нормата на чл. 10, ал. 5 ЗКПО, когато се касае международен въздушен транспорт счетоводният разход е документално обоснован, при положение че е документиран чрез първичен счетоводен документ и бордната карта от осъществения полет. Подобна бордна карта (представляваща кумулативно необходимо доказателство наред с първичен счетоводен документ) не е представена както в хода на административното, така и в съдебното производство. Това също е основание тези разходи – по отношение на всичките 4 лица, да не бъдат признати с РА.

Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба за командировките в страната, командировките се извършват въз основа на предварително издадена писмена заповед. Според чл. 29, ал. 1 от НКС, командированият е длъжен в 3-дневен срок след завръщането си от командировка да даде отчет за извършената работа, като ръководителите са длъжни в 5-дневен срок да вземат становище по отчета. В настоящия случай заповеди за командировка са представени първоначално без номера и дати, а впоследствие с възражението срещу РД са представени с номера и дати. Във връзка с това следва да се посочи, че дори и да се приеме, че тези заповеди не са

създадени за целите на ревизията /макар според съда това да е именно така/, същите не са достатъчни, за да се направи извод за документална обосновааност на разходите, доколкото липсват отчети за извършената работа, което пречатства възможността да се установи изпълнена ли е задачата на командироването, съгласно изискванията на НКС, респективно да се направи заключение, че съответното пътуване е извършено именно във връзка с дейността на [фирма]. Действително от страна на жалбоподателя са приобщени три протокола от проведени срещи с две дружества за проучване на възможността за доставка на автомобили /л. 254, л. 256, л. 258 от приложение 2/, но същите не са достатъчни, за да се приеме, че са изпълнени задачите на командировките, още повече, че общият брой на заповедите за командировка е 25. Същевременно в единия протокол е записано, че срещата е проведена в [населено място], но заповед за командировка и пътен лист за пътуване до там не са представени.

Както беше посочено още във фактическата част на настоящото решение, само към част от заповедите за командировка са приложени фактури за нощувки и/или пътен лист за пътуванията с автомобил. Не са приложени обаче фактури или фискални бонове за зареждане на гориво, които да бъдат съотнесени към конкретното пътуване.

Всичко изложено сочи на документална необосновааност на разходите за пътуване и престой по смисъла на чл. 10 ЗКПО, което представлява основание за извършване на увеличение на счетоводния финансов резултат по реда на чл. 26, ал. 1, т. 2 ЗКПО със стойността на отчетените разходи.

Документирането и отчитането на разходи за командировки следва да се извършват съгласно действащото законодателство. Документирането и условията за признаването им са уредени в ЗСч и приложимите наредби за командироване на служители (Наредба за командировките в страната; Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина), както и при спазване на условията за документална обосновааност по реда на чл. 10 от ЗКПО във връзка с чл. 33 от с.з.

Признаването на разходите за данъчни цели е в зависимост от наличието на легитимни разходно-оправдателни документи. За доказване на фактическото извършване на разходите и връзката им с дейността на предприятието могат да послужат документи, с които се определя обектът и целта на пътуването, фактури или други документи от хотела, мястото за нощувка, билети и др. документи, вкл. за паркинг, гориво, пътни такси. В своята съвкупност тези документи от една страна следва да отговарят на изискванията за документална обосновааност съобразно горецитираните разпоредби относно това кога, къде и с каква цел е извършено пътуването – чл. 26, т. 2 от ЗКПО, а от друга – следва безспорно да доказват, че пътуването е именно във връзка с дейността на дружеството – по арг. от чл. 26, т. 1 от ЗКПО. Последното означава, че свързаността на разходите с дейността на дружеството не се предполага, а следва да бъде доказано при условията на пълно и главно доказване от дружеството. Макар основната дейност на дружеството да е свързана с извършването на тристранни операции /които не са обект на спор в настоящото производство и съдът няма да ги обсъжда/, обсъдените документи, целящи да обосноват разходи за нощувки и самолетни

билети /част от които в рамките на официални празнични дни/, не доказват същите да са направени във връзка с независимата икономическа дейност на жалбоподателя.

Законосъобразно на основание чл. 175 от ДОПК върху установените задължения по ЗДДС и ЗКПО са начислени лихви като акцесорни задължения. С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че спорният РА е законосъобразен, поради което оспорването срещу него следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което при този изход на спора следва да бъде уважено в размер на 1 559,02 лв. (хиляда петстотин петдесет и девет лева и две стотинки) съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 45 -ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22002218006224-091-001/25.04.2019 г., поправен с РА № П-22222519091475-003-001/27.05.2019 г., потвърден с решение № 1239/18.07.2019 г. на Директора на ДОДОП – С. при ЦУ на НАП, за установените задължения за корпоративен данък в размер на 5 069,82 лв. ведно с лихви в размер на 1 280,47 лв. и задължения за данък върху добавената стойност в размер на 52 167,22 лв. ведно с лихви 17 181,64 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 559,02 лв. (хиляда петстотин петдесет и девет лева и две стотинки).

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: